P. O. BOX 3078 **Svenska Canada Tidningen** TELEFON 2816

UTGIFVES HVARJE ONSDAG AF
CANADA WEEKLY PRINTING CO.
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

PRENUMERATIONSPRIS

Helt år (i förskott)	$1.00
Halft år d:o	60
Tre månader	35
Helt år till Sverige	2.00
Halft år d:o	1.00

Prenumerationsmedel insändas såväl i registreradt bref, som Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare behöfva ej registreras.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

C. ALBIN JONES, Manager. J. DAHLSTRÖM, Redaktör.

Hur Canadas Generalguvernör förtjänar sin aflöning.

(Efter G. B. Van Blaricom.)

Allt emellan hör man att Canadas generalguvernör är med och fungerar vid större politiska eller sociala funktioner, såsom t. ex. nu senast vid läggandet af hörnstenen för legislaturbyggnaderna i Edmonton och Regina. Man får då en anledning att undra öfver hvad en generalguvernör har för sig under hela årets lopp, hur stor betalning han erhåller för hvad han uträttar samt icke minst hur pass nödvändigt det kan vara för landet att underhålla en person i ett sådant ämbete o. s. v.

Hans lön är ej mindre än $50,000 om året, d. v. s. lika mycket som Förenta Staternas presidenter hade före Taft. Men detta är icke allt. Generalguvernören har äfven ett officiellt residens, Rideau Hall, i Ottawa. Det är inbäddadt bland cedrar och tallar på östra sidan om Rideau-floden, men företer icke något vidare vackert yttre. Skorstenarna äro höga, väggarna grå, och tillbyggnaderna äro gjorda i en stil som är långt ifrån artistisk. Förr i världen bodde här hon. Thos. Mackay och regeringen köpte egendomen 1864 för att begagna den till residens för vicekonungarna. Tillbyggnader hafva sedan gjorts af regeringen och olika generalguvernörer, på det allmännas bekostnad.

Utom detta erhåller kronans representant flera extra anslag, såsom $8,000 för residensets värme och belysning, aflöningarna för staben, resekostnadsersättning, hvilken några år sedan höjdes från $5,000 till $25,000 om året. Med alltsammans gå sålunda landets utgifter för generalguvernörens underhåll upp till $125,000 pr år eller så där omkring.

I ett demokratiskt land som Canada, rikt på resurser men fattikt på kontanter är det inte underligt om skattebetalare vid första upplysning om detta kunna undra om landet verkligen har råd härtill. Under förra hälften af nittiotalet brukade hon. James McMullen resa sig från sin bänk i representanthuset i Ottawa och, med generalauditörens rapport liggande på pulpeten framför sig, i dundrande ordalag opponera sig mot de dryga utgifterna. Han hade reda på allt beträffande kvaliteten, priserna och antalet af servietter, handdukar och borddukar som köpts för Rideau Hall, samt huruvida de behöfdes eller inte. Bittra diskussioner fördes af några representanter öfver dylika affärer, men nu förekommer dylikt sällan, om någonsin, därest det ej är fråga om en utgift på flera tusen för en tillökning af byggnaden, hvilken, om den icke upptoges af vice konungen med familj, stab och betjäning, skulle beskrifvas som ett stort lappverk.

Hvarför ha tiderna förändrats så mycket i detta hänseende? — Det är många skäl. Canada har tillväxt såsom en nation, folket har blifvit mera liberalt i åskådningssätt samt har mera i fickorna att taga utaf. Man inser att det kostar mycket att representera ett helt land och att det är en allvarlig sak att stå i den regerande monarkens ställe, inte en plats att fyllas af någon afdankad aristokrat som råkat bli utan anställning i gamla England och sändts ut här på en fet aflöning för att här vara en skyltdocka, som står för allting och ingenting, eller som en gummistämpel på allting officiellt.

Den nuvarande generalguvernören sir Albert Henry George, Earl Grey såsom hans adliga och officiella titel är, utnämdes i september 1904 och insvors som administratör samma år den 10:de dec. Hans företrädare, utom Lord Dufferin (den 3:e) och Lord Minto (Earl Greys företrädare) ha gjort till en sorts regel att draga sig tillbaka från ämbetet sedan de innehaft det fem år af de sex för hvilka de varit utnämnda. Earl Grey fick emellertid för någon tid sedan sin termin utsträckt ytterligare ett år, hvilket utgör ett godt vitsord beträffande hans personliga kvalifikationer för befattningen och hans utmärkta arbete i förbindelse med Quebecs trehundrårsjubileum såväl som andra tillfällen vid hvilka han gjort mycket för soliditet och enhetlighet i Canadas nationella lif.

Hvad generalguvernörens stab beträffar, har militärsekreteraren Sir John Hanbury-Williams att öfverse och besvara alla militära, utländska och diplomatiska kommunikationer. I förening med honom har excellensens privatsekreterare mr Sladen öfverinseende öfver den dagliga posten i allmänhet och är på samma gång en sorts rådgifvare. Många inbjudningar mottagas dagligen för generalguvernören att lägga hörnstenar, öppna offentliga byggnader, hospital och välgörenhetsinrättningar i olika samhällen, att öfvervara viktiga möten och tillställningar för vetenskapliga, historiska eller undervisningsändamål, att öppna landtbruksutställningar, att hålla tal till canadiska klubbar, att närvara under högtidligheterna då terminerna taga sin början vid universitet och andra högre läroanstalter, och att presidera vid många andra funktioner. Huruvida kronans representant accepterar eller ej beror till stor del på hvilka andra tillställningar han förut bestämt sig att deltaga i, under samma eller närmaste tiden. Alla dessa och andra saker öfvervägas omsorgsfullt och alla nödvändiga underrättelser i sammanhang därmed lemnas till sekreteraren då hvarje inbjudan framlägges för generalguvernören. En social kalender föres af sekreteraren. Daton för den närvarande månaden och många månader i förväg måste ses efter, så att excellensen får se hvilka engagemanger han redan har på hand vid hvarje tillfälle och han därefter kan bestämma sig. Afgöranden nås icke i hast, ty många saker och förhållanden måste tagas med i räkningen. Stundom är datot i fråga för aflagset för att ett deflinitivt svar skall kunna gifvas. Emellertid, när ett engagemang en gång accepterats, blifver det ett fastslaget faktum, dagen märkes i dagboken och ingenting tillåtes hindrande komma emellan för arrangemangerna. Om tillställningen är annorstädes än i Ottawa, uppgöres alla möjliga detaljer för marschrutan, transporteringen o. s. v. af komptrollern.

Det är vissa sociala funktioner, som genom tradition och häfd blifvit oundvikliga för generalguvernören. Bland dessa må nämnas en lista af nöjestillställningar som oföränderligen gå af stapeln under en parlamentssession, såsom statsmiddag på konungens födelsedag, och samkväm i senatkammaren vid parlamentets öppnande och nyårskalasen i Rideau Hall samt en mängd andra tillställningar under jul och vintersäsongen. För en mängd musikaliska och dramatiska tillställningar tillförsäkra sig arrangörerna att guvernören skall bli skyddspatron.

Det är inte endast i Ottawa som han måste underhålla på dylikt sätt. Montreal, Toronto, Quebec och andra städer hafva anspråk på honom. Två gånger om året tillbringar han vanligen flera veckor i Montreal, där han tager in i Lord Strathconas vackra residens, hvarest hållas mottagningar och middagar i långa banor. I Toronto hyres ett hus såsom regel under våren, och generalguvernören och hans gemål taga emot hundratals personer samt besöka lärdomsanstalter, välgörenhetsinrättningar och andra viktiga institutioner. Citadellet i Quebec utgör ofta tillfälligt hem för dessa kunglighetens representanter, som utöfva här mycken gästfrihet. Expenserna för alla dylika sociala attraktioner måste bäras personligen af generalguvernören, och icke en dollar därför tages ur den nationella skattkammaren. Det påstås också därför med anspråk på visshet, har ingen generalguvernör lämnat Rideau Hall vid utgången af sin termin utan att hans kassa varit från $40,000 till $60,000 lättare än då han afgaf ämbetseden. Hvad Earl Grey beträffar, är han ingen rik man, men han, såsom företrädarne, tager förlusten med jämnmod.

Hvad beträffar här nämnda offentliga middagar, fäster och andra dylika tillställningar hafva de naturligtvis sina stora fränsidor, sedt från en kritisk och under enkla förhållanden arbetande allmänhets synpunkt. Men i parlamentariska och andra högre kretsar utgöra de naturligtvis ett viktigt medel för personer att komma samman och utbyta tankar under mindre bundna förhållanden än hvad fallet kan blifva under dagens tunga och hetta, medan de äro upptagna på sina arbetsposter.

Sällan går någon vecka utan att någon framstående främmande besökare mottages såsom gäst på Rideau Hall. Lord Grey tager djupt intresse i allt möjligt som försiggår på den allmänna skådebanan, såsom sociala reformer, de arbetande klassernas ställning, kampen mot lungsot, hospital och välgörenhetsinrättningar m. m., m. m., och försummar icke tillfällena att var hjälpsam. Han är en vänlig och flärdfri personlighet, dock med tillräcklig reserv af värdighet i sitt ämbete.

Generalguvernörerna hafva i allmänhet lämnat intryck af att ha varit till nytta, och då de sedan återvändt till England, hafva de tagit tillfällena i akt att berömma Canada, att begagna sitt inflytande för att göra dess fördelar, resurser och utveckling kända och att tala godt för dess folk.

En arbetskris och en guvernör.

Af Chas. B. Cheney.

(Sammandragen öfversättning.)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Moyer och Haywood hade som sitt sändebud skickat till Minnesota en italiensk socialist vid namn Teofilo Petriella. På ett halft år hade han byggt upp en numeriskt kraftig organisation. Han hade en förundransvärd framgång i att sammansluta med hvarandra sådana olika element som finnar, italienare och österrikare och få dem att rätta sig efter hans vilja. Namnen i kommiten som undertecknade strejknotisen kunna ge en föreställning om hvilken blandning af nationaliteter han kontrollerade. De voro: Teofilo Petriella, N. di Stefans, Oscar Luikhunen, Aate Heiskanen, C. Anderson, J. Maki, John Kolu, T. Takala, Frank Lucas, John Novern, R. Lundström, E. McHale, F. Manarini och J. Connors.

Strejkarne hade ingen klar uppfattning om hvilka ofantliga resurser deras billion-dollar-fiende hade. De trodde sig, enligt den uppfattning de bibringats, skola vinna strejken på omkring sex månader, med hjälp af pängar från Västern, att arbetareföreningen då skulle komma att äga grufvorna och järnvägarna och att hvarje mans andel däri skulle komma att bringa $2,500 i årlig inkomst.

Affärsmännen i städerna föraktade strejkarne och betraktade dem knappast som människor. Uppsynningsmännen vid grufvorna och de därstädes anställda fackmännen hade inga högre åsikter i den vägen. Känslorna mot strejkledarne voro bittra, på grund af det slag som affärsverksamheten erhållit. Nästan hvarje amerikansk medborgare hade förts in på rullorna som ordningskonstapel och bar vapen för att upprätthålla fred, och personer som stannade kvar på sina platser vid grufvorna patrullerade egendomen därstädes med gevär. Många strejkare voro kända för att bära vapen. Känslorna voro upphetsade till det yttersta, och sammanstötningar väntades på ett dussin olika platser.

Guvernör Johnson begaf sig uppåt Mesaba-rangen för att se med egna ögon hur allt förhöll sig, innan han tog sig något vidare före. I Duluth konfererade han först med Thomas F. Cole, direktör för Oliver Iron Mining Co., jämte andra styresmän i ståltrusten samt direktörer för de s. k. independenta grufegendomarna. Dessa män förutsade med en mun väldsamheter närhälst de skulle börja drifva arbete i grufvorna o. föreföllo guvernören att därest människolif blifvit spillda innan trupper sändes, skulle blodet komma öfver hans hufvud. De ville inte gifva efter på något vis, hvarken med löner eller arbetstid, och ville aldrig någonsin underhandla med Western Federation of Miners. Man ansåg att bolagen själfva inte kunnat välja en fördelaktigare tidpunkt för en strid på lif och död med nämnda federation, ity att dockarbetarne förut voro på strejk, så att malmen ändå inte kunde transporteras. När dockstrejken slutade, hvilket ej syntes skola dröja så länge, skulle arbetet så långt möjligt åter sättas i gång, med nytt folk och sådana af de förra arbetarne som gingo tillbaka, och då ansåg man sig behöfva militär till skydd för dem som arbetade. Allaredan höll man på att föra till järnmalmsfälten montenegriner och till och med araber, hvilka äro med det billigaste och mest undergifna arbetsfolk som ännu upptäckts.

Guvernören lät ej ögonblicken gå till spillo, medan han var i Duluth. Han talade med sheriffen, borgmästaren, med en komite från dockarbetarna och slutligen fick han påhälsning af en af strejkledarne.

John Maki, en ung finne, under medelstorlek och simpel till utseende och klädedräkt, hade kommit från gruffältet samma dag och fick sin begäran beviljad att få se guvernören, som vid tillfället befann sig på det hotell där han tagit kvarter. Maki stod inför guvernören en halftimme, talande för sina kamraters sak och besvarade en väldig mängd frågor. Han talade långsamt, men uttryckte sig märkvärdigt bra på landets språk för att ha varit endast sex år i Amerika.

"Du talar ganska bra engelska", anmärkte guvernören, "huru länge har du gått i skola?"

"Tre dagar", sade han. "Jag har lärt mig läsa på söndagar och helgdagar. Men jag går till skola hela tiden i den fattiges kamp för tillvaron. Det mesta jag kan, lärde jag mig medan jag hade hårda tider på rangen och jag dref omkring utan arbete. Jag var "hobo" (kringstrykare) ett och ett halft år, och jag lärde mycket under den tiden."

Tydligen var denne man socialist och hade lärt sin läxa bra. "Vi vilja inte bruka våld", sade han gång på gång, då han prässades att säga hvad som skulle hända när grufvorna öppnades. "Vi äro inga anarkister", mente han. "Vi tro på regering och vilja åtlyda lagarna tills vi kunna få kontroll af regeringen med våra röster och stifta de lagar vi önska."

"Hur hänger det ihop med eder röda flagga?" frågade guvernören. Det var nämligen mycket tal om att strejkarne buro en röd flagga i sina parader. Amerikanerna voro upprörda, ty de trodde den betydde fiendskap mot all regering.

"Jag skall tala om det", sade Maki ifrigt. "De finska socialisterna bära den röda flaggen när de paradera, men den är inte helt och hållet röd såsom anarkisternas. Den bär alltid någon påskrift i hvita bokstäfver eller guld. Flaggan är gjord röd, emedan socialisterna bestå af alla slags arbetare. De äro icke en nation. De veta endast af två folklasser. De kunna icke taga en hvit flagga, emedan alla män äro icke hvita. Så de taga den röda färgen, emedan denna färg flyter i kroppen på hvarje man."

Makis tal gjorde ett djupt intryck på guvernören. Om denne man talade för strejkarne, var det tydligt att de hade en viss aktning för lag och öfverhet. På ett vis tenderade detta tal att framställa strejkledarne mera angelägna om ordningens upprätthållande än amerikanerna och lokalmyndigheterna. Kvällen förut hade en deputation af grufarbetare kommit in på ett möte af borgarne i Hibbing. Man inbillade sig att de ville språka "anarki", så man lät dem ej få ordet. Maki sade att dessa män voro "nykterhetsfinnar" och endast voro ute på att begära stängning af krogarna under strejken. Den stora faran för väldsamheter, sade han, låg i att öppna krogar väntade de sysslolösa männen, men borgarne ville icke stänga krogarna, och stadsstyrelsen undertryckte ej lönnkrogarna ("blindpigs").

Klagomålen, som gifvit anledning till strejken, förklarades delvis af Maki. Han beklagade sig öfver bonussystemet, under hvilket en del af männens betalning hölls innestående till slutet af säsongen för att hålla dem kvar. Han sade kontraktssystemet var orättvist, emedan en del män som arbetade i hårdt berg kunde förtjäna endast trettio till femtio cents om dagen, medan andra kommo så högt som till fyra dollars. Han påstod äfven att männen nödgades betala för mycket för dynamit och annat material.

Guvernör Johnson tillbragte nästa dag med en rundresa på malmfälten, som icke utgöras af någon bergskedja, utan endast ett närmare hundra mil långt högland, sakta uppstigande och lindrigt kuperadt, till stor del upptaget af kärr. Den tallskog, som växte här längre tillbaka i tiden, blef afhuggen och landet såldes för en spottstyfver, ty man drömde ej ens om hvad som fanns där nere i jorden. Nu ser man där både hissverk och öppna grufvor, hvarest ångskyfflar ösa upp malmen såsom sand i väntande vagnar och lämna artificiella kratrar stora nog att sluka en stad.

(Forts.)

Från de sociala experimentens land.

En värklig Nya Zeelands-reform.

(För S. C. T.)

(Eftertryck förbjudes.)

Nya Zeelands progressiva lagstiftning visar onekligen att den unga nationen i Söderhafvet i förening med oberoende och mod äger förmågan att bana egna vägar. Men det är ändå trots de många experimenten vid närmare påseende påfallande hur få af de tillämpade ideerna N. Z. kan kalla sina egna. Tanken om obligatorisk skiljedom i stället för strejker utvecklades i Sydaustralien, innan N. Z. hade tänkt på den. Kvinnorösträtt var känd och tillämpad förut, lokalt veto i alkoholfrågan, ålderdomspension, offentligt jordarrende likaså och mycket annat.

I ett afseende om ej i flera kan dock N. Z. berömma sig af att ha gått egna vägar, utbildat sitt eget system, af hvilket andra länder utan tvifvel komma att få mycket gagn. Jag syftar på den originella och som det synes mycket tillfredställande lösningen af frågan om sund jordvärdetaxering. En af ekonomers och politikers förnämsta invändning mot jordvärdereformen har alltid varit att jordvärdet ej kan skiljas från förbättringar och därför ej göras till föremål för särskild beskattning. N. Z. har gjort alla dem som eftersträfva en lösning af denna fundamentala samhällsfråga — jordvärdets socialisering — en ovärderlig tjänst genom att visa oss 1) att detta är möjligt, 2) huru det kan ske och 3) hur viktigt det är att det sker.

Sir George Greys moderata jordvärdeskatt af 1878 hann ej ens träda i kraft förrän hatfulla motståndare afskaffade densamma. Men man kunde inte hindra att särskild taxering af jordvärdet företogs, eller att resultatet bokfördes för eftervärlden.

Taxeringen utfördes på följande sätt: Landet uppdelades i distrikt. Sedan detta skett, uppmanades intresserade personer att inlämna prisuppgift på arbetets utförande. Den, som inlämnade det för staten förmånligaste anbudet fick arbetet.

Metoden var bristfällig. Det kunde hända, att man fick tag på en man, som verkligen förstod sig på saken och utförde taxeringen ordentligt. Men det var lika antagligt, att han var alldeles olämplig, saknade tillräcklig erfarenhet och ansvarskänsla. Systemet användes ändå intill 1897, då staten upprättade ett särskildt taxeringsdepartement. Staten sysselsatte nu sina egna, tränade och ansvariga taxeringsmän. Staten kräfde af dessa ett godt arbete, men de blefvo också väl aflönade. Den nya institutionen drog mycken nytta af den erfarenhet, som inhämtats under det gamla bristfälliga systemet. Det blef nu möjligt att på grundval af de vunna erfarenheterna uppdra instruktioner för de aflönade taxeringsmännen, och en hel del nödvändiga förarbeten voro redan utförda.

Vid val af taxeringsmän är man särskildt angelägen om att erhålla män, som med praktisk erfarenhet förena lokalkännedom och, hvad landsbygden beträffar, ha jordbrukarnas förtroende. Detta senare är af särskild vikt för uppnåendet af ett good resultat. En taxeringsman må vara än så kompetent — ha jordägarna fått i sitt hufvud, att han ej förstår sin sak, så har han all utsikt att råka i en mängd svårigheter. Å andra sidan sörjer staten för att taxeringsmannen är ekonomiskt oberoende och ej för sitt uppehälle behöfver ta hänsyn till jordägarnas kraf om låga taxeringsvärden för att slippa undan lägre skatter. För att ytterligare garantera ett ärligt framgångssätt, sysselsätter departementet en inspekterande taxeringsman, som går från plats till plats och granskar det utförda arbetet. Hela departementet är under en "Valuer-generals" ledning, som dock ej är någon politisk person utan har permanent anställning. Taxeringsväsendet är sålunda, som man finner, högt organiserat. Jag undrar om det finnes något annat land, eller ens en enda stad, där det är bättre organiserat och där betingelserna för en verkligt god taxering äro bättre än på N. Z. Den statliga taxeringen, utförd som på N. Z. af tränade, välaflönade män med god lokalkännedom, har sina stora företräden framför lokal eller provinsiell taxering. Det statliga systemet utesluter lokala inflytande och garanterar en likformig, enligt samma metod, utförd taxering.

Det dröjde naturligtvis någon tid innan man uppnådde ett tillfredställande resultat. De rätta männen voro ej alltid tillhands. Men systemet verkar bättre och bättre ju längre det tillämpas, hvilket bl. a. framgår af det faktum, att besvären mot taxeringen ständigt minskas. I somliga distrikt ha taxeringsdomstolarna alls inte varit behöfliga under de senare åren.

Jag har varit särskildt angelägen om att utröna om stora svårigheter äro förenade med jordvärdets särskiljande, synnerligast å sådana platser där jorden varit upptagen för jordbruk sedan år tillbaka och där föga eller ingen oförbättrad jord förekommer som rättsnöre. Jag ställde därför denna och andra frågor till departementets chef och bad honom ge några erfarna taxeringsmän tillfälle att uttala sig. 8 svar inflöto tillika med chefens eget. De samstämma alla i att inga särskilda svårigheter vad särskiljandet af förbättringarnas värde beträffar hvarken å åkerjord eller skogsmark förekommit. Den värsta svårigheten för taxeringsmännen utgjorde jordägarnas önskan att hålla jordvärdet nere i syfte att uppnå lindrig beskattning. Jordägarna ha ytterst svårt för att inse, att taxeringsvärdet skall någorlunda motsvara marknadsvärdet antingen taxeringen är utförd för beskattning eller för inteckning. I detta senare fall är taxeringsmannens uppfattning alltid tillfredställande i jordägarens ögon, såvida han ej finner taxeringen för låg! "Det är säreget", säger en taxeringsman i sitt skriftliga svar, "huru taxeringens syfte påverkar ägarens uppfattning af egendomens värde".

N. Z. har alltså haft jordvärdetaxering sedan 30 år tillbaka och en fullt systematiskt noggrant genomförd sådan under det senaste årtiondet. Fulla statistiska uppgifter om jordvärdets höjd lämnas hvarje år, men reformvännerna ha ännu ej gjort den användning af denna värdefulla statistik som de borde. Detta måste beklagas. Jordvärdefrågans alldeles särskilda betydelse ur socialpolitisk synpunkt, jordvärdets tendens att uppsluka fördelarna af allmänt socialt och ekonomiskt uppsving kan ej belysas bättre än genom denna jordvärdestatistik. Ville våra nationalekonomer använda sig af denna mest tillfredställande statistik, som öfver hufvud taget kan åstadkommas, under sina funderingar öfver jordräntans väsen och tendenser och under sin kritik af jordvärdereform så skulle de antagligen undvika de många misstag de nu göra sig skyldiga till och i mindre påfallande grad demonstrera sin oförmåga eller ovilja — hvad det nu är — att förstå dessa viktiga frågor.

Jordvärdet på N. Z. har under det senaste årtiondets ekonomiska uppsving ej blott stegrats i förhållande till befolkningsväxten utan har höjts i mycket starkare proposition. 1897 utgjorde jordvärdet i N. Z. 111 pund pr hufvud, 1904 127 pund och 1906 148 pund st.

Kan man med dessa fakta för ögonen fortfarande bestrida Henry Georges uppfattning att det ekonomiska resultatet af tekniska, vetenskapliga, sociala och andra framsteg sedan de blifvit allmänna väsentligen ge sig uttryck i stegrade jordvärden? Jordvärdefrågans betydelse framträder i ännu klarare ljus, när det meddelas, att enligt Nya Zeelands officiella statistik jordvärdet 1907 utgjorde 150 milj. pund st.; landets nationalförmögenhet utgjorde 304 milj. pund. Hälften af hela landets förmögenhet — af hvilken fabriker och maskiner naturligtvis bara utgöra en bråkdel — bestod alltså af jordvärde. Bör icke detta öfvertyga oss om att hvad reformsträfvandena framför allt måste gå ut på är att göra denna väldiga till sin natur sociala fond till social egendom och använda den för sociala syften.

N. Z:s statistik visar att de största jordägarnas antal ha minskats sedan 1902 och att de ännu existerande allra största egendomarna begränsats i omfång. Men jordvärdestatistiken visar också att jordmonopolet ej på långt när försvagats i samma utsträckning. Innehafvarna af stora jordvärdeförmögenheter äro så talrika nu som någonsin förr.

Jordfrågan är en jordvärdefråga.

Johan Hansson.

Kyrkor och Föreningar

Svenska Lutherska Kyrkan
(SIONS-FÖRSAMLINGEN)
Logan Ave. och Fountain St.
Söndagar:
Högmässa kl. 11 f.m. — Söndagsskola kl. 3 e.m. — Aftonsång kl 7 e.m. — Alla välkomna.
J. G. Dahlberg, Pastor.

Skandinaviska Baptistkyrkan
Logan Ave. och Ellen St.
Söndagar: Predikan kl. 11 f.m. och 7 e.m. — Söndagsskola 3 e.m. — Ungdomsmöte, med förberedt program, efteråt förfriskningar, kl. 4.45 e.m.
Onsdagar: Bönemöte kl. 8 e.m.

Skandinaviska Frälsningsarmen
394 Logan Avenue.
Söndagar: Möten ¼4 och ⅛8 e.m.
Hvardagar: tisdag, torsdag och lördag, kl. 8 e. m.
E. LUNDSTRÖM,
Bostad: 284 Isabel St.

. . Sjukhjälpsföreningen . .
NORDEN
möter andra Fredagen i hvarje månad kl. 8 e.m. SVENSKA VÅPEET Logan och Ellen Sts.
Månadsavgift 50 cts
J. Lundvall, Fin.-Sekr. 351 Newton av.
J. F. Johnson, Ordf. i sjuk.kom. 460 Thames av

GOOD TEMPLAR LOGEN no. 10 "Framtidens Hopp" möter hvarje torsdag kl. 8.30 e. m. å I. O. G. T. Hall, hörnet af Logan Ave. och Ellen St.
Chas. Holmberg, L. D.
402 Logan Ave.

Professionella Annonser

Dr. S. C. Peterson
Svensk Läkare och Kirurg
Kontor: 522 Main St.; Tel. 7922
Bostad: Leland Hotel, Telefon 34.
Kontors timmar: 11—1 f. m. och 3—6 samt 8—9 e.m.

Svensk Läkare
Dr. C. E. Johnson
Kontor: 678 Main St. (Ingång i Dominion Bankens norra filial trappuppgången till venster.) Näst intill Gordon-Mitchells apotek. Telefon 5318. Timmar 1—4 e. m. och genom engagemang. Residens 160 Cathedral Ave., Telefon 5319.

Björnson & Brandson
LÄKARE.
Kontor: 650 WILLIAM AVE.
Telefon 89.
Mottagningstid: 1.30—3, 7—8 e.m.
Bostad: 620 McDermott Ave.
Telefon 4300.

J. THOMSON & CO.
LIKBESÖRJARE
501 MAIN ST.
MIDT EMOT CITY HALL.
TELEFON 1.

TEL. 1239
Clark Bros. & Hughes
LIKBESÖRJARE
366 Portage Ave. Steele Block

Kerr, Bawlf, McNamee
LIKBESÖRJARE.
120 Adelaide St., ett block väster om City Hall. Tel. 413.
KONTORETS PHONE 413.
BOSTADS-PHONE, 490
Ambulans tillhörande affären. Enda Hvita Likvagn för Barn i staden. Pris $3.00 per tur.

A. S. BARDAL
BEGRAFNINGS BYRÅ
Begrafningar utföras skyndsamt och till moderat pris,
HYRKUSKVERK,
Första klassens droskor,
Telefon 306.
Bardal Block, 121 Nena st.

The Morden - Moxnes DENTAL PARLOR
Skandinaviska talas. Smärtfr. utdragning och "Crown o. Bridge" arbete.
620½ Main St. Hör. Logan

H. J. SMITH
Kgl. Svenska Vicekonsulatet.
Tel. 832. Residens-tel. 2089.
55 MERCHANTS BANK
WINNIPEG

Skand. Advokat
Thos. H. Johnson,
Barrister, Solicitor, Etc.
Kontor, Room 33, CANADA LIFE BUILDING, hörnet af Main och Portage Ave.

McMeans, Sproule & Chalmers
Sakförare och Advokater
Pängar till utlåning.
Kontor: 513-515 McIntyre Block
Telefon 1429. Winnipeg.

J. L. M. Thomson
Advokat, Sakförare, Etc.
Hufvudkontor: Ryan Block, 44 Princess St.
Phone: Main 2554.

Kontor 616 McINTYRE BLK.
416 MAIN ST.
F. J. G. McArthur,
B.A., L.L.B.
BARRISTER, SOLICITOR, NOTARIE &c.
WINNIPEG, CAN.
Tel.: Kontoret 6108. Huset 3525.

Andrews, Andrews, Burbidge & Bastedo
Advokater och Sakförare.
Juridiskt ombud för Scandinavian-Canadian Loan and Savings Co.
Kontor: Aikins byggnaden, hörn af McDermot och Albert Street. Tel. 5230 Winnipeg

W. J. Long
Elmwoods äldsta residens firma.
Innan Ni köper ett hus eller en tomt i Elmwood, KOM och få vår lista.
Brandförsäkring.
Commissioner in B.R. etc
Utfärdar giftermåls-licenses.
TEL. 3746
Stadacona St., Elmwood.

Hus- & Fastighetsägare.
Låt oss kollektera Edra hyror. Vi gifva noggrann tillsyn till alla detaljer. Mångårig vana.
Oldfield, Kirby & Gardner
391 Main St. Phone 5430

D. R. C. MACLEAN, L. L. B.
BARRISTER, SOLICITOR, NOTARY PUBLIC.
Pengar utlånas mot första inteckning.
Phone.: Main 4720.
238 Grain Exchange, Wpg.

För blommor
Buketter och Kruk-växter samt beställningar för Bröllop, Begrafningar m. m. hänvänd Eder till
JAMES BIRCH
440 NOTRE DAME AVE.
Phone 2638

Pris $1.00 och $1.50 per dag
Market Hotel
Midt emot City Market
146 PRINCESS ST. WINNIPEG
Utmärkt servering och bästa gästrum. Skandinaver välkomna.
P. O'CONNELL, Egare.